

nega stvarstva. Šumenje reke tam v dalji je sličilo zamolklemu prelivanju trudnih misli.

Bohoriča se je polastila neodoljiva radovednost: Kaj vse ve ta človek, kake zagonetne tajne se skrivajo v njegovih sivih očeh, kake misli se pleto in gneto za tem čelom, od katerega drsi opojna mesečina kot ob skalnatem pobočju.

Toda z radovednostjo se je v sanjaču zbudila sprva že rahla groza pred tem nezprosnim ubijalcem, groza, ki se ga je začela vsega pollaščati in ki je vezala polet njegovim mislim, razmah njegovim željam, ki mu je sklepala celo roke in ovirala vsako prosto telesno kretnjo. V nerazumljivem nagonu se je nagnil k Jermanu:

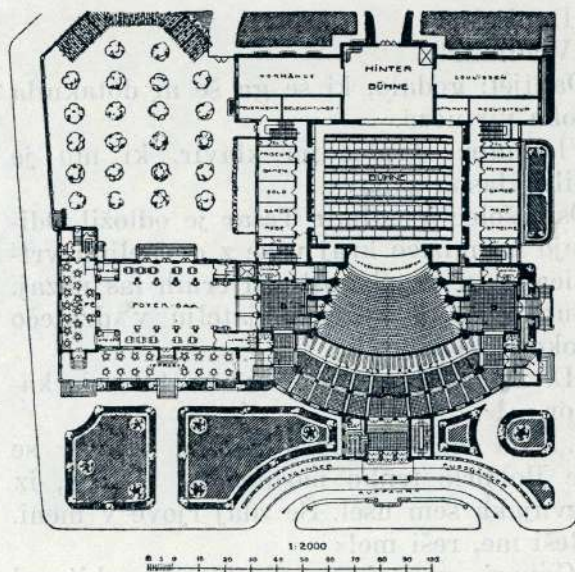
»Da, midva sva si potrebna! O, tebe sem potreben, Hilarij, ti si tako bogat, tako bogat!« je zaprosil in ni slutil, koliko bogatejši je on sam, ki ga pa je prividna veličina tega zanikovalca in miselnega ubijalca slepila.

A komaj je izrekel te proseče besede, že se je v grozni jasnosti zavedel, kako ga je strah pred Jermanom, kako daleč, daleč proč bi hotel biti pred tem človekom, ki ni pred njim varno ničesar, niti — vesoljstvo samo ne...

»Toda, zdaj me pusti samega... pusti me domov... zbogom, zbogom!«

Jerman se je začudil mrzličnim prijateljevim besedam, ki so tako nasprotovale baš izrečeni prošnji za prijateljstvo. Mirno ga je odpustil. — —

Kaj je z menoj? Kaj je z menoj? se je Bohorič vso pot mukoma spraševal. Kot mesečnika ga je neslo skozi omotično pokrajino, ki je sličila utelešeni godbi. In zdelo se mu je, da plove skozi pravljичne dežele s skrivnostnimi gozdovi, z gradovi na visokih pečinah ob tihih vodah in sanjajočih jezerih, z ravninami, ki se na obzorju neslišno prelivajo v večnost. Mimo so šelestela drevesa, bdeča nad viharnimi ljubeznimi in sovraštvi. Temu mrzličnemu begu prividov je pripevala zamolkla in temna reka otožja, ki se je pod dnom zavesti prelivalo in penilo v razkošje slik. Tedaj — tedaj pa se je zgodilo, kot da je v lunin svit zaplula bela ptica ali kot da bi srebro udarilo med jutro in večer in ju razklalo na dvoje: — — bela roka je presekala gosto mrakovje.

PRINZREGENTENTHEATER
V MONAKOVEM, TLOVIS.

In kakor v snu je Danijel spet zaslišal roganje: »Glej, glej, da te ne raztrgajo levi, Danijel...«

Bohorič se je kakor prebudil: bil je že pred prvimi hišami. Truden, truden... oči pa so divje nemirno iskale, iskale, iskale. Kri je burno butala ob stene žil. Razmaha, razmaha, pa četudi do smrti! Vriskal bi, kričal, tepel bi se in metal, butal bi, četudi ob drevo, ob zid, ob tlak...

Pa je bilo vse tiho, tiho...

To je praznina, to je osamelost.

Spomnil se je Hilarijevih besed: »Važno je, da si vsako stvar ogledaš, ali ti je potrebna ali ne. Kaj lepota... vse nepotrebno zavrzi...«

Divje se je nasmehnil. Zasovražil je tega ubijalca. Šele zdaj je v vsej jasnosti spoznal uničevalno velesilo osamljajočega razuma, — razuma, ki pretvarja bučni slap življenja v leden kip... razuma, pred katerim je sramotno zatajil samega sebe...

In mu je bilo, kot da je drugič umrl. — Sodbe! Sodbe! je zavpilo iz njega kot blagovest, kot razodetje...

3.

Pozno v noči je Danijel pritaval do podstrešne izbe, kjer je stanoval njegov prijatelj Vladimir Tešar. V svit petrolejke je zapelo dvoje imen: